

... aneb**Jak alkohol v krvi dvakrát podnítl ženu k vraždě**

Na lince 158 zazvonil telefon. Je začátek června roku 2000 a po sluchátku sahá službu konající policista na policejním operačním středisku v Pardubicích. Rozrušený mužský hlas do telefonu sděluje, že v bytě jednoho panelového domu na sídlišti v Pardubicích, leží neznámý zakrvácený muž. Také uvádí přesnou adresu a jméno uživatelky bytu. Zavěšuje. Na místo události je ihned vysílána policejní hlídka z místního obvodního oddělení a zároveň výjezdová skupina z okresního policejního ředitelství.

Policisté se podle popisu místa rychle orientují na sídlišti a posléze se ocitají ve třináctém patře, kde se nachází zmíněný byt. Na klepání a zvonění však nikdo neotevřel. Tehdy se policisté rozhodli opětovně kontaktovat muže, který celou událost oznámil a požádali jej, zda by se mohl na uvedené místo dostavit. Pan Miroslav oznámení před všemi přítomnými potvrdil. Když selhaly všechny způsoby, jak navázat s osobami uvnitř bytu kontakt a na opakované policejní výzvy nikdo nereagoval, byli přivoláni hasiči. Po otevření bytu spatřili u dveří plačící ženu s malým chlapcem. Ta rozrušeně ukazovala do jedné z místností. Měla strach, a proto neotevřela. Policisté prošli kuchyní k obývacímu pokoji, kde stanuli na prahu. Na koberci uprostřed místnosti leželo pod dekou nehybné tělo. Celý pokoj byl pečlivě uklizen a nebyť krvavých stop na sedací soupravě, nic by nenasvědčovalo tomu, že zde došlo k nejtěžšímu zločinu. To, co se v bytě skutečně odehrálo, věděla v tu chvíli jen plačící paní Marcela. Na místo činu byla přivolána hradecká mordparta spolu s vyšetřovatelem a soudním lékařem. Bylo nutné provést ohledání místa celé tragédie, zajistit důležité stopy a provést další nezbytné úkony. Mrtvé tělo pětatřicetiletého muže, oblečené pouze do riflové vesty, leželo na pravém boku v tratolišti krve. Posmrtná ztuhlost byla již výrazně vytvořena na všech svalových partiích. Bodná rána na prsou hovořila za vše. Nejen o vražedné zbrani, ale i o způsobu, jakým byl útok veden.

V tu chvíli je žena zadržena a chlapec musí být převezen ke své babičce. Osud podezřelé je nyní zcela v rukou mužů zákona. Je převezena do výslechové místnosti oddělení kriminální policie, kde zanedlouho začíná pod vlivem emocí vypovídat ... Po rozvodu manželství zůstala šestatřicetiletá Marcela sama se svým synem. Po čase se seznámila s mužem, u kterého shodou okolností bydlel její bývalý manžel. Petr ji začal navštěvovat a vznikl mezi nimi přátelský vztah. Osudného dne k ní přišel jako obvykle na návštěvu. Společně se naobědvali a přítel navrhl, že vezme malého Pavlíka na dětský den. Vrátili se až k večeru. Když jim přišla Marcela otevřít, zacinkal Petr mezi dveřmi několika pivy, které nesl v tašce spolu s lahví vodky. Zatímco se chlapec díval na večerníček, pustil se muž do konzumace alkoholu. Před devátou hodinou odešlo dítě spát. V televizi běžel program a večer příjemně ubíhal. Dozrál čas

načnout Stalinovy slzy. Vzhledem k tomu, že konzumace alkoholu ani jednomu z nich nedělala velkou potíže, byla zakrátko lahev prázdná. Hodiny ukazovaly krátce po půlnoci, když se Petr Marcely zeptal, zda u ní může přespat. S pochopením mu nabídla místo na gauči v obývacím pokoji s tím, že sama si lehne na rozestlané polštáře na podlahu. Když usínala, začal ji muž slovně obtěžovat. její odmítnutí nebylo však z jeho strany akceptováno. Ucítila

náhle, jak je vedle ní a dotýká se jí. „Snad nejseš takovej cimprlich!“ nepřestával ji pobízet. Jeho dotyky byly stále dotěrnější a mladé ženě nepříjemnější. Zvýšeným hlasem dala rázné najevo svůj nesouhlas, na což Petr zareagoval fyzickým útokem. V té chvíli se probudil ve vedlejším pokoji malý Pavlík a začal plakat. To muže rozzlobilo natolik, že svoji agresi obrátil k dítěti. Marcela, z obavy o svůj i synův život, odešla do kuchyně, kde našla nůž. S nožem v ruce se vrátila do obývacího pokoje, kde byl v tu chvíli Petr. V okamžiku, kdy vykročil směrem k ní, jej prudce bodla do hrudníku a na místě tak usmrtila. Vzpomínala se až ve chvíli, kdy spatřila na svých rukou krev. Její pokusy, přimět muže znovu k životu, byly však marné. Přikryla tedy jeho tělo nalezenou dekou a odešla uspat plačící dítě. Ještě té noci zatelefonovala svému známému, kterému sdělila, co se stalo. Poté si otevřela lahev vodky, kterou během zbylé noci vypila. Marcela byla později vrchním soudem v Praze odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let.

V době, kdy byla propuštěna z vazební věznice a čekala na svobodě na nástup trestu, navštívila ještě několikrát svůj byt. Tam byl již znovu nastěhován její bývalý manžel. Marcela, která nikdy nepřišla s prázdnou, přinesla na návštěvu tři litry vína. Zůstala přes noc. Následujícího dne přikoupila dvě lahve vodky, které společně během odpoledne ve dvojici zkonsumovali. Muž později na policii vypověděl, že se jeho bývalá žena vlivem alkoholu přivedla do špatného psychického stavu. Začala se litovat a být agresivní. Stále opakovala, že dostala sedm let za úkladnou vraždu a že má zničený život. Se slovy, že nyní všem ukáže, co to tedy úkladná vražda je, odešla do kuchyně a uchopila nůž. Bývalého manžela pak bez varování bodla přímo do hrudníku. Vzhledem k tomu, že jeho zranění nebylo naštěstí smrtelné, stačil si muž ještě přivolat lékařskou pomoc ...

Žena byla později vyšetřena znalci z oboru zdravotnictví, kteří její osobnost označili za disharmonickou. Při rozhodování o výši trestu vycházel soud mj. ze skutečnosti, že se obžalovaná svého jednání dopustila opakovaně a označil stupeň nebezpečnosti tohoto jednání za mimořádně vysoký. Přihlédl však ke skutečnosti, že obžalovaná své jednání ukončila ve stadiu pokusu a uložil jí trest odnětí svobody v trvání osmi let.